

Naselitev Japonske

31. Poglavlje

Izselitev pod Meduhedom

1 In glej, preden so se razšli, ko so dosegli domača tla, jih je Meduhed še kratko nagovoril: "Bratje, zelo dobro me poslušajte; kajti to, kar vam bom zdaj povedal, je silno pomembno. Videli ste moža na polici skalne stene v visokem gorovju in slišali ste gromki zven njegovega silnega glasu, in ste na koncu tudi še opazili, kako ga je obdala močna svetloba, da smo se zgrozili in strašen strah je bičal naše noge, da so skakale čez drn in strn, in tako smo prispeli semkaj v domači kraj.

2 Slišali ste, kako je omenil nam dobro znano, tisočkratno hijeno; slišali ste tudi njegovo opozorilo s sedeminsedemdesetkratnim maščevanjem in končno ste tudi vsi slišali njegov nezaslišani govor o kazni z ognjenimi stebri

3 Zdaj sodite sami, kaj storiti v takih okoliščinah! - Če ga pustimo živeti, bo z vsemi nami kmalu storil tako, kot je brez sramu storil s svojima bratoma; če pa ga pravično kaznujemo, bomo od zgoraj sedeminsedemdesetkrat kaznovani z ognjem. Zato smo zdaj med dvema smrtonosnima nakovaloma; če storimo eno ali drugo, zmeraj nas čaka gotova smrt. - Moj nasvet bi bil zato takšen

4 To strašno skrivnost - kot skrivnost smrti - pokopljimo globoko vase, potem vzemimo svoje žene in otroke in nato v temni noči tiho zapustimo to grozovito deželo in se odpravimo proti jutru, kjer smo že večkrat opazili nizko hribovje, in potem pobegnimo prek njega; tam se bo že pokazalo, ali je še kakšna dežela razen te dežele zločina. In tudi če bi bil tam konec sveta, mislim, da je bolje tam mirno živeti in v starosti zaspati, kot pa tu v stalnem nemiru pojiti zemljo z lastno krvjo ali biti sežgan v pepel.

5 Kajti tako je govoril tudi velikan na skalni polici: "Ne glejte proti Hanohu, marveč glejte nase in na Boga, ki je zvesti rešitelj tistih, ki se nenehno ozirajo Nanj tako v veselju kot tudi v stiski!", - ki je pri nas gotovo dosegla najvišjo točko.

6 Zato, bratje, ki vas vse, kot mene žge pravičnost, zaupajte v Boga, katerega nam je ostro oznanil velikan na gori, in storimo to raje danes kot jutri, ko bi lahko bilo že prepozno; zato pogum, v Boga zaupajte, jutri pa bomo pozdravili sonce že tam na oddaljenem hribovju! Pohitite in pripeljite svoje ljudi in svojo lastnino, tako kot sadeže in živali, in v tri tisoč trenutkih se spet dobimo tukaj, oboroženi s kiji, amen!"

7 In glej, amen je odgovorilo tudi krdelo, in po dveh urah, ko so bili vsi pripravljene za potovanje, je bilo dve po polnoči. In ko je Meduhed preštel vse očete in ugotovil, da so vsi zbrani, se je zahvalil Bogu in tekel na čelu velike skupine deset tisoč moških in dvajset tisoč žensk in prav toliko kamel in velikih oslov, ki mu je sledila.

8 In ko je sonce vzšlo, so že zdavnaj dosegli oddaljeno, nizko hribovje, kar se seveda ne bi moglo zgoditi brez Moje posebne pomoči, ker je bilo hribovje oddaljeno trideset ur ravne poti.

9 Tu so dve uri pasli svoje živali, počivali ter jedli od sadežev, ki so jih vzeli s seboj, in se na Meduhedovo zapoved zahvalili Bogu za tako čudežno rešitev. Meduhed pa se je, spodbujen od Duha, v spremstvu desetih mož, nekoliko oddaljil, padel pred očmi desetih spremljevalcev na zemljo, se vnel za Boga in v luči svoje ljubezni zagledal veliko

hudobije v svojem srcu in začel zaradi tega jokati in tožiti od kesanja nad svojo veliko krivdo.

10 In ker sem videl, da mu je v resnici šlo Zame, sem z razločno in čitljivo ognjeno pisavo zapisal v njegovo srce naslednje besede: "Meduhed, vstani pred obličjem Mojega velikega usmiljenja! - Rešen si z vsemi tistimi, ki so ti, ganjeni od tvoje ljubeče skrbi, sledili semkaj. Toda tukaj se ne morete in ne smete dolgo muditi, še manj pa ostati, marveč, kakor vidiš to ozko dolino, ki se vleče proti jutru, in majhno reko, ki teče tja, za njo hodi tudi ti s svojo skupino sedemdeset dni dolgo, in ko boš potem prišel do ogromnega nepreglednega vodovja, počivaj tam prav tako sedemdeset dni. Potem pa pridi spet tako kot danes v srcu k Meni in Jaz ti bom pokazal pot, po kateri boš šel po vodovju v oddaljeno, veliko deželo, kjer boste brez prelivanja krvi varni pred vsemi zalezovanji grozovitega Lameha, bratomorilca. In ko boste lačni, jejte sadeže, ki jih boste med potjo našli, in pijte dobro vodo iz reke, ki naj bo vaš kažipot do velikega vodovja, in spomnite se kot danes vsi vašega velikega, nad vso bitnost vzvišenega Boga, in mislite, da imam Jaz na zemlji ljudstvo, kateremu sem sveti, ljubezni polni Oče!

11 In pomisli, ko je ta zemlja kot rosna kaplja kanila iz Mojega velikega očetovskega srca, in sonce kot solza usmiljenja iz Mojih vsevidnih oči, o tedaj ste bili še tudi vi Moji otroci! Zato poskusi, mala čreda, po ljubezni postati, kar si nekoč bila, še preden je zemlja nosila nečisti rod in je veliko sonce žgalo iz Moje milosti! - Zdaj pa se odpravite na pot in pojdite v Mojem imenu! Amen."

12 In glej, nato je Meduhed veliki skupini glasno zaklical te besede in je bil ves prevzet, po njem pa prav tako tudi vsa skupina, in urno se je odpravil in storil natančno po Moji razodeti volji.

13 In zdaj glej, ko je Meduhed po sedemdeset dnevnem potovanju prišel do naprej določene obale velikega vodovja, ki ga dandanes imenujete Tihi ocean, in je ob obalah rumenkasto, deloma pa se tudi - na globljih mestih - povsem modro svetlika zaradi mešanih barv na dnu, obilice bakrenih soli in sončnih žarkov, ki se lomijo v njem. Tam se je s svojo skupino utaboril vzdolž obale, v okolici, ki je bila zelo bogata in obložena z dobrim sadjem, in je bila ravno tista, kjer sem ga hotel imeti.

14 In ker je Meduhed - in tudi vsi, ki so mu sledili - videl, da sem Jaz dober vodnik, je pred skupino hvaležno padel na svoj obraz in se Mi zahvalil iz globine svojega srca, množice pa so bolj ali manj, vendar vse, sledile njegovemu dobremu zgledu, kar Mi je zelo ugajalo.

15 In glej, ko je Meduhed opravil svojo zahvalo, ganjen v svojem srcu zaradi Moje velike milosti, je vstal, pogledal po skupinah, ki so od hvaležnosti še zmeraj ležale na tleh, in začel jokati od veselja nad Mojim tako velikim usmiljenjem, ki je toliki množici rešilo življenje in vrnilo zlato svobodo že tako dolgo v obupnem hlapčevstvu živečim in jim dalo tako bogato in pod Mojo popolno zaščito tako varno počivališče.

16 In ko so se kmalu nato okrepčane in vesele dvignile tudi množice, je Meduhed stopil na majhno vzpetino, kakšnih sedem sežnjev ali, še natančneje, sedem višin moža visoko nad prostrano ravnino, in jim tam na dolgo in na široko spregovoril z besedami, ki so mu bile od zgoraj dane v srce, in ni izrekel niti ene več, niti ene manj in je bil torej v Mojem imenu pravičen oznanjevalec množicam, ki so bile potrebne svetlobe in ljubezni. Besede njegovega dolgega in obširnega govora pa so bile:

17 "Bratje, pogledjte me, ter z odprtimi ušesi in srci poslušajte besede, ki vam jih bom zdaj razodel po Božjem notranjem ukazu; zelo so namreč pomembne!

18 Poslušajte: Bog, Najvišji, nas je čudežno osvobodil iz Lamehovih morilskih rok in nas zvesto pripeljal semkaj na konec sveta in začetek velikega vodovja. Pogledjte to deželo, lepo in čudovito, kot bi se iz visokih nebes spustila na zemljo, gotovo bi vsak izmed nas želel, da bi se mogel ali smel za stalno naseliti v njej. Toda volja od zgoraj iz Božje višave ni takšna, ampak smemo tukaj ostati samo sedemdeset dni; kajti v tem času nas bo izsledila okrutna Lamehova vojska s Tataharjem na čelu. In gorje vsakemu, ki bi padel v njegove okrutne roke; raztrgal bi ga kot tiger jagnje!

19 Zato mi je Gospod v Svoji veliki milosti pokazal kraj, kamor moramo oditi, in kjer bomo našli orodja, enaka tistim, ki so jih že dobili Njegovi veliki otroci, ki prebivajo na gorskih višinah zemlje, da bomo tudi po tem spoznali, da On hoče biti in bo tudi naš Oče, če se bomo voljno podredili Njegovi preveliki ljubezni, ki je doslej tako čudovito skrbela za nas, kot še ni nikoli skrbelo niti najboljšo očetovsko srce za svoje otroke, četudi bi imelo vsega v največjem izobilju.

20 Potem pa vzemimo orodje in z njim podirajmo vitka drevesa, odstranimo z njih skorjo in veje, potem jih obtešimo po štirih straneh, zgoraj kot mirno vodno gladino, in pripravimo deset tisoč najlepših in najboljših debel, ki imajo majhno listje. Vsako tako pripravljeno deblo naj bo deset moških dolžin dolgo, in naj bo en moški korak široko; šele potem bomo skupaj zbili po trideset debel z žebli, ki jih bomo veliko našli pod orodjem. In ko bo temelj zbit, moramo na straneh po dolžini pritrditi tri debla eno za drugim, po širini pa po dve po vsaki strani; potem pa je potrebno notranjost dobro zasmoliti z drevesno smolo, ki naj jo medtem v velikih količinah naberejo ženske in otroci.

21 In te novogradnje zgradimo vzdolž obale, zadnji dan pa še v vsak vogal teh gradenj pritrdimo veliko, zeleno listnato vejo v znamenje dosežene zmage s pomočjo velike milosti od zgoraj. Kaj bo dalje treba storiti, to pričakujmo zadnji dan po veliki obljudi, ki mi je bila dana, ko so se naše oči še v velikem strahu in trepetu ozirale proti Hanohu; in tako delajmo vsi, združeni kot bratje, ker nimamo vladarja, ki bi mu morali dajati v nebo vpijoče davke, - razen našega velikega Boga, ki je Gospod vse oblasti in moči, neskončen od vekomaj, in je tudi Gospod, mogočen in pravičen nad vsemi gospodi, kjer koli po vsej zemlji bi bili krivični, zdaj in v vseh prihodnjih časih kot okrutneži in morilci svojih bratov. Našemu Bogu, ki nam hoče biti Oče, smo dolžni ljubezen in brezpogojno

pokorščino; kdor bi se temu upiral, ne bo kaznovan s šibami in krepeli, niti ga ne bodo kaznovali njegovi bratje, marveč Bog sam ga bo kaznoval z odvzemom Svoje milosti. 22 To je vse, kar je za zdaj potrebno vedeti; zato se zberite, okrepčajte se s hrano in pijačo, zahvalite se Gospodu, potem pa se hitro lotite zapovedanega velikega dela, amen."

32. Poglavlje

Meduhedova visoka pesem

1 In glej, ko je Meduhed končal ta svoj govor, so pred Bogom vsi padli na svoje obraze, se Mu zahvalili in Ga eno uro slavili iz globine svojih src; potem so veseli vstali in šli, kakor jih je vodil Duh milosti, nekoliko naprej v notranjost dežele in našli tam v prostrani votlini obilo najrazličnejšega orodja: motike, različne sekire, obličje, vseh vrst nože, žage, kladiva, svedre, kotomere, dleta in milijon dvojnih žabljev - ali kot pravite vi spon. In glej, tega so se nadvse razveselili, da so poskakovali in vriskali od veselja nad Mojo, zanje tako nedoumljivo veliko milostjo.

(Nota Bene. Glejte, kar vam tu dajem, je veliko več kot ta orodja; toda nihče se še ni tako prav našel, ki bi se Mi v največjem veselju svojega srca primerno zahvalil. Zapomnite si to, topoumni častilci Mojega imena in izbirčni sladokusci Moje besede, in odprite na stežaj vrata ljubezni, ki je novo, sveto mesto v vaših srcih, da lahko pošljem tja Moje angele, da bodo prej očistili vse trge, ulice in skrivne koticke, kot tudi vsa bivališča v njem, da se bom potem mogel vseliti Jaz in Mi boste hiteli naproti in veselo klicali: `Hozana na višavah, in mir vsem ljudstvom, ki so dobre volje; hvaljen bodi Gospod, ki prihaja jezdec na oslici; aleluja Sinu Davidovemu; aleluja knezu miru; aleluja Njemu, ki prihaja v imenu Gospoda Boga Sabaota; On edini je vreden, da prejme od nas vso hvalo, vso slavo in čast; On je sveti, edini Oče naših src, amen!')

2 Zdaj pa naprej! - In glej, vzeli so orodje z žablji in vse skupaj odnesli na obalo, tam so si odpočili, se okrepčali z jedjo in pijačo, in že naslednji dan s hvaležnimi srci odšli na delo in Me hvalili celo med zgrešenimi udarci, - zato je tudi njihovo delo napredovalo tako hitro in dobro, da je bilo videti pravzaprav bolj čudež kot pa delo; in tako je po štirinajstih dneh na obali stalo dokončanih dvesto petdeset velikih bark, varno pritrjenih z vrvmi, da jih počasi naraščajoča plima velikega morja ni mogla odplaviti.

3 In glej, tako jim je po zvesto opravljenem delu ostalo še dobrih petdeset dni za popolni počitek, med tem pa sem jim po Meduhedu, ki je postal prav pobožen in ljubeč, postopno dal tudi boljše vedenje o Meni, kot tudi sabat, ob katerem naj bi počivali v Moji ljubezni, se vzdržali vsakega dela, in se v tem počitku ves dan povsem posvečali Meni, in če bi to kar naprej delali, bi nazadnje vsi postali tako modri, kot je bil Farak in je zdaj

Meduhed; da, če se ne bi samo trudili, da bi v globokem strahospoštovanju in v čistem spoznanju Mojega imena postali pobožni, marveč bi Me še veliko bolj začeli ljubiti v vsej ponižnosti svojega srca in rasti v tej ljubezni, potem bi Jaz tudi njim postal dobri Oče, in smrt bi jim bila spet odvzeta, ker bi bili kot otroci sprejeti v mogočno naročje Božje ljubezni do določenega velikega Zemljinega časa vseh časov, ko bi potem vsi skupaj prišli k velikemu Očetu in večno gledali Njegovo obličje in se nasičevali ob neizmerno bogatih izlivih Moje Ljubezni.

4 In glej, ko so vse to slišali iz Meduhedovih ust, so vriskali zaradi tega in se trumoma drenjali k Meduhedu z željo, da bi vsak dan izvedeli kaj o Meni, česar sem se veselil v nebesih Jaz, prav tako pa tudi vsi angeli prastvarjenja.

5 Tako sem jih po Meduhedu naučil tudi ohranjati besede v znamenjih, in znamenja so bile ustrezne podobe, za katerih naravno lupino se je skrival duhovni pomen; in tako so se v tem kratkem času naučili tudi pisati in brati.

6 In glej, tako sem si zelo hitro oblikoval ljudstvo, ki v svojih potomcih obstaja do današnje ure, - kje pa, o tem nekoliko pozneje! Ko so bili torej tako dobro pripravljeni, sem jim po Meduhedu dal slišati visoko pesem, v ozadju polno modrosti in ljubezni, ki je že bila zapisana in obstaja še dandanes - kje pa, tudi o tem nekoliko pozneje! - in se je glasila:

Prisluhnite dobro, vsi kasnejši otroci milosti Moje,
kako na veliko gostijo vabim vas vse,
Pridite vsi zvestih src k Meni,
veselo hvalite Moje ime po navadi,
kot vas učil Meduhed je pobožno in zvesto,
ko zahrepenel je v srcu kot prvi po Meni.

Zgledujte se po njegovi čisti in dobri misli,
opazujte njegove oči, usta, ušesa in brado,
nežno in belo, kot znamenje modrih, pobožnih besed.
V vsem tem mu bodite enaki,
če hočete Moji ljubi in zvesti otroci postati,
odrešeni vsega zla kačje zalege hudobne.

Glejte, kmalu bom zemljo opral vse gnusobe,
zaman bodo grešni hlatali po Moji ljubezni!
Če boste pa v srcu pobožni in zvesti ostali,
prizanesljivo bom mirno vas gonil Svoje valove,
dobro vas skril v visokih deželah te zemlje,
ko srd Svoj odvezal bom težkih vezi.

Glejte, tulili bodo tedaj vsi rodovi na zemlji!

Tedaj velikašev utihnil posmehljiv bo krohot!
In voda visoki valovi, hrumeč prek hribovja,
nosili bodo le redke otroke, palčke Moje ljubezni,
ki postali so majhni kot otroci mušice,
ker ljubezen postala je šepava in hodila ob bergli.

Poglejte navzgor k Mojih nebes presvetlim prostorom,
ozrite se k zvezdarn, milosti Moje žariščem,
glejte sonce, ki tiho razsvetljuje pota te zemlje,
glejte luno, ki spremlja zemljo brez godrnjanja;
glejte, kako vsi svetovi nemo poslušni Moji so volji;
tako opravljajte svoja dela tudi vi zmeraj v tišini.

Hočete vedeti, kakšna so bitja te zvezde?
Čujte! Jaz pravim: natančen odgovor ljubezen vam da!
Če v srcu ljubezen brez vsake bo pege,
za luč vam bom baklo dal milosti Svoje;
tedaj bo vsak zlahka v svetlobi plamteči,
prebral veliko ime Boga brez vse zmote!

O drobno srce, vklenjeno v prsi preozke,
poznaš mar izvir, od koder si zraslo veliko?
O, da se nikdar navezalo ne b' na materijo mrtvo,
čisto brezskrbno pustilo jo plavat' v oblakih,
saj Stvarnik vseh teh stvari, v primeri s srcem ničnih,
z ljubeznijo sam je navezan na srce edino.

Kar vi, slabotni otroci človeški, si domišljate, da je veliko,
O kako majhno je vendar ljubezni to Moji!
O kako ničeve vse stvari so v širnih vesoljih,
tako kot ljudje, katerih srca so prazna ljubezni!
Zato za veliko imejte samo zvestobo Moji ljubezni
in, kar ji najbližje je: grešnika kes le resnični!

Jaz sam sem velik le v ljubezni Svoje delovanju,
in duh svobodni, ki je z njo povezan trdno,
a Mojih sonc vam nepoznana pot,
ki vas, kot vse, na vašo le slabost spominja,
kaj ona je v Božanstva Mojega neskončni veličini?
Nič drugega kot le odvrženi lahki ovoj pršice!

Če do središča vseh svetov povzpeli bi se radi,

in slišali drvenja hitrih sfer glasove,
izmerili tam moč vseh sonc svetlobe,
in vsa največja dela moje vsemoči dojeli,
bi s tem se mar približali kaj bolj ljubezni Moji?
Ne, pravim Jaz; v vse dvome svoje bi se zavozlali!

Četudi bi lahko veliki voz na nebu tam vodili
in kot duhovi hitro se za zvezdami podili,
četudi bi iz svojih ust lahko dahnili svetla sonca,
in jih kot Jaz potapljali v morja valove,
vsa vaša moč v primeri z Mojo bi ne bila
nič drugega kot prah in pesek v starih kamnolomih.

Poglejte gori na neba modrino,
poglejte prek valov do roba morja;
Verjemite Mi, pravim vam: ni meja tam,
kjer podnevi greje sonce, zvezda brezbroj ponoči sije,
In polnina velikega morja ni primerljiva
le eni kapljici v kraljestvu zvezd sijajnih.

Zato na Me, Velikega, poglej, človeška mala čreda,
in vedoželjnost hranite Zame edino!
iščite ljubezen Mojo na vseh koncih!
Kamor koli zrli boste radovedno,
povsod odkrili boste znamenja imena Moj'ga;
In vendar veže naj nič drugega vas kot ljubezen Moja!

Veselo vest o Meni vam oznanjala celo bo trava,
če obvarovali boste Hanohovih vseh se grehov;
Če pa ljubili boste zvesto se kot pravi bratje
in v blagor vseh koristili vse svoje ude,
prišla od zgoraj k vam bo milost prevelika,
in vas učila bo, kako naj hvalite Očeta!

Zdaj padite na zemljo, vaših grehov mater,
otresite ves prah, to kačino ničevo hrano smrti.
Zahvalite veseli spet se v srcih Meni Rešeniku.
Nikdar ne obžalujte časov, posvečenih Meni;
naj v vaših srcih zmeraj vlada moč ljubezni Moje,
tako nekoč vas vse bo milosti svetloba prenovila!

7 In zdaj glej, ko je Meduhed to nadvse pomembno pesem življenja iz Moje milosti, ki je iskrica Moje neskončne ljubezni in vsega usmiljenja iz nje, do konca zapisal in jo tudi ljudstvu prebral, je nastalo med njimi nebrzdano veselje, ki ga je lahko ublažil samo

čudež iz nebes, in ta čudež je bil nenadni dež; in ta dež je bil dež ljubezni iz Mene, ker je bilo njihovo veselje pravično; kajti veselili so se spoznanja Mojega imena še bolj pa Moje ljubezni, najbolj pa so se veselili tega, da jim je nadvse veliki in sveti Bog v nedoumljivi ljubezni tako poučno govoril z višave po Meduhedu, kot Oče otrokom bede. 8 In glej, tako jih je dež razgnal v njihove šotore, ki so bili narejeni iz vej, trave in bele glin, in tam so v majhnih skupinah radostno slavili Moje ime do polnoči in s svojo slavo ne bi prenehali, če jih ne bi obiskal s pošteno zasluženim, mirnim, sladkim spanjem.

(Nota bene. Kot vaš resnični Oče sem vam dal že večja razodetja, rimana in nerimana; toda vse od rimskega polkovnika in kananejske žene iz evangelija dalje, z majhno izjemo apostolov in nekaterih mučencev, še nikoli nisem našel tako velikega veselja, posebno pri vas pa še sploh ne. Sicer ga tudi ne zahtevam, marveč vam samo povem, da Me začnite zmeraj bolj in bolj ljubiti; to je Moja volja do vas. Zaradi tega si ne otežujte srca; kajti, česar zdaj še ni, bo pač nekoč gotovo nastalo, ko Me boste поблиže spoznali in s tem razširili svoja srca, da se bom mogel Jaz naseliti v njih s polnostjo Svoje milosti, česar si lahko zelo želite, ne pa bojite, kot nekateri med vami, kar v ljubezni ne sme biti. Amen.)

33. Poglavlje

Odhod Meduheditov

(8. julija 1840)

1 In glej, ko je preteklo še ostalih petdeset dni, jih je Meduhed, ki sem ga Jaz spodbudil, sklical vse skupaj, in jih nagovoril z vzvišenim govorom, ki se je glasil: "Možje, prijatelji in bratje z vsemi vašimi ženami, otroki, hlapci in deklami, ki so zdaj po volji od zgoraj prav tako naši ljubi bratje in sestre, pridite vsi k meni in se po že znanem redu postavite okrog majhnega griča, da boste lahko dobro slišali voljo najvišjega Boga, ki mi je bila znova razodeta!

2 Gospod hoče, da zberete vse orodje in ga položite v barke na slamo, ki vam je doslej služila za ležišča, od vsakega enako število; in ko boste to opravili in s še preostalimi žebliji pritrdili veje z obilnimi listi v vogale, šele potem spravite tja nabrane sadeže in jih varčno uporabljajte trideset dni, in jih previdno položite v vogale pod veje na figove liste! Kamele in osle pustite tukaj, Lamehitom v znamenje, da smo bili tu, in tudi za znamenje, da jim zapuščamo živalsko in smo rešili samo človeško in s tem tudi Božje; okrog orodja pa položite za čevelj visoko drobne veje, in jih pokrijte z vašimi odejami in slamnatimi plašči, živalske kože pa vrzite po orodju. In ko bo vse to opravljeno natančno po tem Božjem naročilu, ki mi ga je dal, tedaj pridite še enkrat semkaj k meni h griču, da vam bom po volji od zgoraj dal še nadaljnja navodila, kako se vesti; potem se bomo skupaj

zahvalili Bogu in Ga slavili zaradi Njegove neizmerne in brezmejne dobrote in usmiljenja.

3 Pojdite zdaj in hitro storite, kar vam je bilo po meni zapovedano od zgoraj, amen."

4 In glej, tedaj so se vsi priklonili pred Meduhedom, se v srcu zahvalili Bogu za ta nauk in odšli zelo voljno in hitro na zapovedano delo; in v sedmih dneh po vašem štetju je bilo vse najlepše urejeno.

5 In ko so vse končali, kot jim je bilo ukazano, so prišli po ponižni Meduhedovi želji spet vsi skupaj h griču in se Mi tam zahvalili pred njegovimi očmi za tako hitro in srečno opravljeno delo.

6 In ko je Meduhed videl njihovo delo, ki so ga opravili, in videl, da so bili spet kakor prej vsi zbrani okrog griča, polni veselja in pobožnosti v srcih, jim je začel znova govoriti:

7 "Možje, prijatelji in bratje, žene in sestre, poslušajte! Gospod, naš veliki, vsemogočni Bog hoče, da naj se vas po stodvajset odpravi na vsako barko, in sicer štirideset moških in osemdeset žensk, otroci pa naj sedijo ali ležijo po kožah na orodju. Ženske pa naj sedijo na vejah in odejah in plaščih; vi možje pa stojte okrog žensk in svoje obraze obračajte v smer, kamor bodo plule barke in bo pihal veter, jejte samo enkrat na dan in to opoldne. Svojo potrebo pa tako vi kot ženske in otroci opravljajte na zadnjem delu barke v vodo; vendar pri tem držite drug drugega, da ne bi nihče padel vanjo. Možje pa naj ves čas ne spijo niti sedijo, še manj pa ležejo; kajti Gospod bo ohranil vaše ude krepke in vaše oči budne ves čas, ki ga bomo preživeli na valovih velikega vodovja po Njegovi sveti volji. Ženske in otroci ne smejo sami segati po sadežih, marveč naj si hrano ponižno izprosijo od mož in očetov, da bomo postali ljudstvo po Božji volji in Njegovem večnem, vsemogočnem redu, Njemu všeč, in končno vredni Njegove neskončne ljubezni in milosti, ker se nočemo in se ne bomo dotaknili niti lasu na svoji glavi brez Njegove svete volje!

8 Ko pa bomo v Gospodovem imenu vsi na barkah, naj bo starešina vsake od njih pripravljen, da bo na znamenje z neba, ki bo dano z močnim bliskom, z ostrim nožem pri priči prerezal vrv; potem bo zavel veter in bo pognal barke na odprto morje, in sicer že pred očmi Tataharja in njegovih morilskih krdel, ki bodo dospeli na obalo v trenutku, ko bomo mi že kakih tisoč dolžin moža oddaljeni od obale.

9 Tedaj jih boste videli lučati kamenje v vodo; nobeden pa nas ne bo več dosegel. Kajti Božja desnica nas bo hitro vodila izpred njihovega hijenskega obličja in nas bo vodila tja v veliko, daljno deželo, ki je oddaljena trideset dni in noči od kopnega in se nahaja skoraj sredi velikega vodovja in se imenuje lhypon (to je, varni vrt), in ta dežela nam bo po volji od zgoraj ostala, dokler bo svet stal; spoznali pa jo bomo po tem, da bomo že iz velike oddaljenosti zagledali visoko gorečo goro, vso v plamenih Božje ljubezni (Fudžijama, 3780 m, na otoku Hondo, Japonska). Tam bo en sam dohod v notranjost, in še ta bo potekal med dvema takšnima gorečima, visokima gorama; na vodnih straneh jo

bodo stalno oblivali najvišji viharni valovi. Poleg tega pa bo še obdana z najvišjimi gorami, v katerih ne prebivajo niti tigri, hijene, levi, medvedi niti volkovi in kače, marveč bodo podobne do nebes segajočemu zidu, na katerega se ne bo mogel nihče zlahka povzpeti.

10 V notranjosti dežele pa bodo velike, nepregledne ravnine, polne najčudovitejšega in najslajšega sadja, in prav tako lepih, koristnih, krotkih živali, ki nam bodo dajale svoje mleko za zdravo hrano; in zemlja bo imela okus po medu in mleku in bo brez peska in kamenja in jo bomo lahko jedli kot dober kruh. In poslušajte, tako govori Gospod: Na vsej zemlji ni nikjer več dežele, ki bi bila po odličnosti podobna tisti, kjer ni nikoli niti prevroče niti premrzlo, marveč vlada tam večna pomlad

11 Tako se ljudje, ki bodo živeli po Božji volji, ne bodo tam nikoli postarali, in njihovo umiranje bo podobno rahlemu spanju; potem pa bodo prišla nevidna bitja, takšnega človeka skrivaj spet oživila in ga ponesla k Bogu. Tam pa ne bo ostal niti prašek, ki se je prilepil na noge takšnega znova oživiljenega

12 Kdor pa bo kdaj preslišal Božjo voljo v svojem srcu, bo tudi umrl, toda telesno nikoli ne bo več vstal. In prišli bodo črvi zemlje in se lotili njegovega mesa in ga bodo požrli z lasmi, kožo in kostmi vred; njegova duša in duh pa bosta morala znova tisočletja služiti za podlago goram, v mračni zavesti svoje bede in svoje popolne ničnosti, dokler ju končno po milostni volji od zgoraj ne bo sprejela kakšna žival, od koder se bosta morala bedno, nemo in brez besed prebiti od stopnje do stopnje skozi ves živalski svet, da bi končno spet lahko dosegla dostojanstvo človeka. To si dobro zapomnite; kajti tedaj boste morali več tisočkrat umreti, preden boste znova dosegli življenje iz Božje ljubezni in milosti! Pomislite, kaj vam Gospod tu sporoča

13 S svojimi ženami pa v prihodnje ne spite pred svojim štiridesetim letom, potem pa nikar pogosteje, kot je z Božjim blagoslovom potrebno za spočetje človeka. In nihče naj nima več kot največ dve do tri žene; kajti vse, kar bi bilo več od tega, bi se vam pred Bogom računalo kot velik greh, in bi vaše življenje na zemlji naredilo kratko in nadložno, oslabilo bi vašo ljubezen do Boga in vas nazadnje oropalo vse modrosti, ki je samo Božji prostovoljni dodatek tistim, ki se natančno držijo Njegovih zapovedi.

14 In končno: Tako kot tu, tudi tam ne imejte ničesar za svojo last, marveč kot Božjo lastnino; in kdor bi trdil: Ta travna bilka pripada meni!, tega bo Bog v trenutku kaznoval s slepoto, da v prihodnje ne bo nikdar več mogel pobrati sadu z zemlje, marveč se bo moral naučiti vse svoje življenje živeti od Božje ljubezni in ljubezni svojih bratov

15 Grešniki naj ne jedo nič drugega kot travo in grenko listje bornih dreves kot žival, na stopnjo katere so se z grehom ponižali; in dokler ne bodo zadostili za svoje grehe, naj si ne drznejo jesti nič drugega, če hočejo ohraniti svoje življenje. Posebno pa se to tiče nečistnikov, in predvsem tistih mladih žensk, ki bodo iz lastne naslade pogosteje spolno občevale; kajti telo takšne ženske bo Gospod napolnil s kugo, in naj bo izobčena na

skrajno mejo te velike dežele, kjer ne raste nič drugega kot trava in listje. Končno pravi Gospod, naš veliki, vsemogočni Bog, da se ljubite med seboj, in nihče naj ne postane sodnik drugega, marveč naj gre šibkejši k močnejšemu, da ga ta podpre in mu pomaga potovati po deželi; najmodrejši pa naj služi vsem in naj bo svetovalec svojim bratom

16 Zdaj torej, ko ste jasno in razumljivo slišali Božjo voljo, se z menoj zahvalite Bogu v svojem srcu in recite: Gospod, Ti vsemogočni, veliki Bog, zahvaljujemo se Ti z vso gorečnostjo našega še slabotnega srca; okrepi ga, Ti veliki, dobri, močni, večni Bog, da se ti bomo nekoč, Tvoje neskončne svetosti bolj vredni kot zdaj v svoji neskončni slabosti, lahko zahvaljevali, Te slavili in častili, in da bi bili s tem, kakor si nam tako milostno obljubil, nekoč tudi vredni vsaj v najmanjšem delcu biti podobni Tvojim otrokom. Zdaj pa, o veliki Bog, zgodi se Tvoja volja, in vkrcajmo se v barke, Ti pa nas vse vodi, kakor Ti je všeč! Amen

17 In glej, ko so opravili to kratko molitvico, so z Meduhedom zapustili ta kraj in se veselega srca vkrkali na barke

18 In glej, vse se je zgodilo natančno tako in tedaj kot je Meduhed napovedal.

Lamehova krdela hijen in tigrov so pod kačinim vodstvom besno zasledovala uboge Meduhedite; toda prav tako hitro sem tudi Jaz gnal barke s svojim majhnim ljudstvom od obale, in prav tako potem tudi mirno, pa vendar hitro, do obal velike dežele, ki jo obliva veliko vodovje

19 Lamehite pa sem s čedalje bolj naraščajočimi morskimi valovi zasledoval do gora, kjer so jih na tisoče raztrgali in požrli hijene, tigri, levi, medvedi, volkovi in kače; kajti kolona zasledovalcev je štela sedem tisoč moških in sedem tisoč žensk. In od tega se jih v Hanoh ni vrnilo več kot sedem mladeničev in sedem deklet, ki so tam povedali, kaj se je zgodilo, in so pripeljali nazaj nepoškodovane živali, ki so jih zapustili Meduhediti, petintrideset tisoč kamel in prav toliko oslov in jih izročili Lamehu in mu pripovedovali vse, kar so videli, - kako je namreč žareč blisk z brezoblačnega neba udaril med njih in ubežnike, ki jih je na koncu sveta, kjer je veliko, neizmerno vodovje, z veliko hitrostjo odneslo daleč proč po vodovju. Potem pa so vode začele naraščati in so jih gnale visoko v gore, kjer so planile nanje nepregledne trume znanih krvoločnih zveri in so jih vse, razen njih, raztrgale in požrle; njih same pa je rešilo edino to, da so se skrili med veliko množico kamel in oslov. In Lameh naj dobro premisli, kaj se je zgodilo, in zdi se jim, kot da bi nad zvezdami prebival velik kralj, s katerim se ljudje ne bi smeli nikoli drzniti bojevati, in naj bi Ga raje molili in častili zaradi Njegove nedoumljive oblasti, ko so Mu poslušni celo morje, vetrovi, bliski in vse krvoločne zveri, - kar so videli z lastnimi očmi in so slišali močan glas, ki je živalim ukazoval kot grom in je tako govoril tudi z mogočnimi elementi, kot je silni vihar iz zvezdnih višav

20 In glej, ko je Lameh to zvedel, se je razsrdil v svoji notranjosti in sklenil, da se Mi bo maščeval. To pa je bila posledica tega, ker si je kača povsem prilastila njegovo srce.

Zato je rekel mladeničem, ki so se vrnili: "Poslušajte, vas sedem nedolžnih! Od zvezdnega kralja hočem imeti zadoščenje in tisočkratno povračilo škode; pojdite ven, ker veste, kje je mogoče govoriti z Njim, in Mu v mojem imenu zapovejte, kaj zahtevam! In če se bo upiral, Mu povejte, da Ga preklinjam, in če je še tako velik in mogočen, Ga bo med mojim zasmehljivim krohotom Njegovo ljudstvo raztrgalo in razmesarilo, tako kot so Njegove živali moje ljudstvo. Kajti On je z vso svojo oblastjo nad vetrom in vodo samo slabotno jagnje v primerjavi z menoj, kraljem levov. V gozdove pa povsod podtaknite ogenj, in zažgite vse gore, da se bodo Njegove zveri vsepovsod spekle, da bo lahko potem sedel k bogato obloženi mizi in použil meso in kosti požganih zveri; če pa jih ne bo pustil sežgati, naj le spelje poplavo čeznje, da jih bo Njegova oblast utopila.

21 O, jaz poznam tega lahkomiselnega nadzvezdnega kralja zelo dobro! Vse, kar dela, dela iz strahu pred menoj; kajti On pozna mojo veličino, oblast in moč, ki Mu dajo dovolj opraviti in Ga bodo nazadnje povsem uničile, če ne bo ugodil moji pravični zahtevi in vsaki moji želji.

22 Pojdite zdaj in naredite, kar sem vam zapovedal; vzemite s seboj može, oborožene z ognjem in v primeru zavrnitve zažgite gore!

23 Mladeniči so se oddaljili in se posvetovali med seboj, kaj bi lahko storili. "Zakaj", so govorili med seboj, "če je res tako zelo mogočen, zakaj potem ne gre sam? Kajti besneti je lažje kot se bojevati, in groziti v slepi togoti lažje kot grožnjo izpolniti. Kar je on govoril, to bi lahko povedal tudi vsak izmed nas, toda kaj bi to koristilo? Kako daleč segajo njegove in naše roke, ve in vidi vsak človek; toda kdo je kdaj videl samo en prst nadzvezdnega kralja, da bi lahko izmeril vso Njegovo oblast in moč? Lameh je mušica samo v primerjavi s Tataharjem in njegovim spremstvom; in kje je ta in vse njegovo spremstvo? Zdaj je nas sedem še vsa njegova osrednja moč in smo videli nerazumljivo oblast velikega, nevidnega kralja nad zvezdami, slišali smo Njegov govor, pred katerega močjo je zatrepetal ves zemeljski krog kot nekdo, ki ga je stresel mraz do kosti in mozga.

24 Zato storimo to, kar hočemo mi, in pojdimo ven, in namesto da bi Mu grozili, Mu izrekajmo raje hvalo in slavimo Njegovo veliko oblast in moč; morda nas bo sprejel kot je sprejel Meduheda, in potem naj Lameh doma meri svojo moč in od jeze grize kamenje!

25 Mi pa bomo raje služili tako mogočnemu in velikemu kralju, ki nas gotovo tudi lahko, tako kot Meduhedove trume, obdrži nad valovi."

26 In glej, kakor so modro sklenili, so tudi izpolnili svoj Meni všečen sklep, vzeli so svoje žene in kamele in osle, obložene s sadeži, in odhiteli tja, kjer so videli vodovje, in počivali na obali velikega oceana.

27 Tisti pa, ki je imel glavno besedo, je spet spregovoril: "Tu smo zdaj! Kam naj gremo? Ne vemo; zato prosimo velikega kralja, naj nas sprejme v Svojo službo in nam

pokaže kraj, ki je naš resnični cilj, ker smo se verjetno samo po njegovem skrivnem navdihu izmaknili Lamehovim krempljem in svobodni prišli semkaj.

28 Zato, ker še nimamo imen, Te spoštljivo kličem z vso zavestjo in duhom, o veliki, nevidni kralj vse oblasti in moči. Najprej sprejmi zahvalo nas vseh za rešitev iz hijeninih zob in iz Lamehovih krempljev. In prav tako Te prosim, da bi zdaj tudi nas vodil po Tvoji volji na kakšen varen kraj, kjer bi Ti potem lahko nemoteno služili; kajti mi vemo, da si Ti mogočen gospod in poznamo Lamehovo popolno ničnost, morali bi biti njegova opora, vendar pa to nismo hoteli postati, ker smo videli veliko moč Tvojega veličastva in jo tudi boleče občutili; slišali pa smo tudi divje, ničevo, prazno drevje zdaj povsem nemočnega Lameha.

29 Zato usliši našo skupno prošnjo in nam razodeni Svojo voljo - ali pa nas uniči; kajti bolje je, da nas uničiš Ti, kot da bi služili Lamehu!"

30 In glej, ko je zdaj teh sedem s svojimi sedmimi ženami končalo svojo kratko, toda zelo odkritosrčno molitev, je začel pihati z gora ne premočan vihar, in v viharju je pritekla pred majhno družbo zelo velika hijena, razjarjena in od besa žarečega pogleda in je pred njimi obstala in jih srepo premerila od pet do glave, kot bi si hotela iz na smrt prestrašene družbe izbrati najboljši grižljaj. In glej, ko so hoteli vsi pobegniti v vodo, se je govornik opogumil in rekel z nadvse močnim glasom: "Poslušajte me! Ostanimo, kjer smo, obdani z nepremagljivo oblastjo velikega kralja, in verjemite, čeprav bi nas uničil, nas bo tudi v uničenju ohranil; in ne bojte se tako zelo te majhne hijene, ko smo tako srečno ušli morilskim krempljem veliko večje, in to toliko bolj, ker smo tam, kjer nobena hijena nima več oblasti napadati in razmesariti ljudi. Kajti, če nas je veliki, mogočni kralj nad zvezdami tam v gorah rešil iz zob tolikih tisočev najkrvoločnejših zveri, ko smo bili še proti Njemu, - zakaj bi nas hotel uničiti zdaj, ko hočemo biti vendar *Zanj* ?

31 Verjemite mi, gotovo nas bo On vse ohranil! Vsi glejte name; z zaupanjem bom šel k hijeni in ji vtaknil glavo v gobec! In če mi bo storila kaj žalega, potem pobegnite, bežite v vodo, ali kamor koli hočete; če pa boste videli, kako bom svojo glavo nepoškodovano izvlekel iz njenega žrela, tedaj padite na zemljo in se zahvalite velikemu kralju, - kajti tedaj se nam je že zelo približal!"

32 In glej, kar je rekel, je tudi pri priči storil, - poln zaupanja je šel k razjarjeni in pobesneli hijeni, ki je široko odprla svoj gobec, tako da je cela njegova glava imela v njem dovolj prostora.

33 In glej, tako kot je svojo glavo vtaknil v gobec, prav tako nepoškodovano - ne da bi se mu skrivil en sam las - jo je spet izvlekel! Tedaj je vsa družba ostrmela in takoj padla na zemljo in se Mi zahvalila, seveda še zelo nevešče, kolikor pač je doumela v globini svojega srca.

34 Ko so se skoraj povsem izčrpali s svojimi izlivi zahvale in hvale, je v največje začudenje hijena začela povsem razumljivo govoriti:

35 "Vi pozni Kajnovi in Hanohovi potomci, vstanite in me pogledjte! Pogledjte mojo srdito

in besno podobo! Jaz sem samo krvoločna zver, določena, da zvesto stražim gore in na njih živeče velike otroke Boga, ki Ga vi v svoji slepoti imenujete veliki kralj; toda povejte mi, ali sem jaz kot žival kdaj koli prekršila Božjo voljo! Moje življenje je prah in zemlja; moj čas je samo nekaj let, dni in utripov srca; jaz ne morem pričakovati ničesar; kar mi omogoča moja krvoločnost, to je vse, kar sem od svojega Stvarnika dobila za svoje obstajanje; kdo izmed vas pa me je kdaj videl, da bi brez Božje volje prestopila predpisane meje, naj vzame kamen in me pobije!

36 Vendar se obotavljate, - ne, kot bi ne imeli poguma za to, marveč, ker občudujete mojo pokorščino Božji volji! In glejte, kako mora vas ljudi, ki pričakujete večno življenje, krvoločna zver v skladu z Božjo voljo poučiti o tem, kako ste povsem pozabili na Boga, in s tem tudi na svoje poslanstvo! Glejte, nobena krvoločna zver ni tako divja, da bi vsaj ob hudi lakoti napadla sebi enako, jo raztrgala in s tem potešila lakoto! Edino vi ljudje, ki naj bi večno živeli, drvite v krdelih pobijati svoje brate, z njihovo krvjo mazati zemljo in vanjo zakopavati njihovo meso, ne morda zaradi potrebe, marveč zgolj iz čisto peklenške oblastiželjnosti!

37 O sramujte se, vi ljudje, ki naj bi bili gospodarji sveta! Kje je vaša veličastnost? Vas je štirinajst, jaz pa sem sama in na smrt ste se prestrašili ob pogledu name, - nesrečno žival, ki je bila po volji velikega Boga prvotno določena samo za to, da bi služila vam!

38 Pojdite z menoj v gozdove in se prepričajte, ali ena sama žival gospoduje nad drugo; in če postane prepirljiva in nevoščljiva, bo pri priči izobčena iz družbe, ker ni bila po Božji volji, ki vlada v nas. In nikoli ne boste videli, da bi ena žival drugo prisilila, naj gre z njo na lov, da bi jo kot lenuha hranila, - razen če je katera oslabela; tedaj ji druga žival privleče kakšen plen k čeljustim v votlino, kjer prebiva. In nobena se s svojimi ostrimi in močnimi zobmi ne loti tilnika ali drobovja druge, dokler se ni ohladila in začela razpadati; to nas uči Božja volja v naši notranjosti, in bodite prepričani: nobena žival niti svoje glave ne dvigne brez Božje volje!

39 Zoper sebe ne poznamo nobenih lastniških meja razen meja naše narave in našega telesa; vi ljudje, ki ste povsem pozabili Boga, delite zemljo, in potem pravi kralj, knez ali njihov protežiranec: `To dam za majhno odškodnino tebi, to pa protežirancu in njegovim boljšim služabnikom zaradi njihovih naklonjenih in prizadevnih pesti! Vse ostalo ljudstvo pa lahko uporabljate kot tovarno živino, ki ji morate dati le toliko, da z največjo težavo ohrani svoje življenje, da more opravljati nadležno obilno delo za lenuhe; in če bi se upirali, jim grozi najprej popolno mučenje, potem pa smrt! Če pa bi si takšen suženj celo domišljjal, daje tudi on brat kralja ali kneza ali kakšnega drugega velikaša enakih pravic, - ali ga ne bi pri priči umorili?! - O povejte, kje na vsej zemlji je še kaj grozovitejšega od vas ljudi?! Ali ni kača, jaz ali lev, tiger, krvoločni volk in besni medved pravi sveti angel v primerjavi z vami ljudmi? O, ko bi nam bila dana ljubezen kakor vam, kako bi ljubili Boga! Toda celo brez ljubezni ga po svoji natančni poslušnosti ljubimo

neskončnokrat bolj kot vi, ki niste pozabili zgolj Njegove ljubezni, iz katere vas je ustvaril, marveč celo Njega samega, ki vas je ustvaril!

40 Vprašajte kamne, vprašajte travo, vprašajte zrak, vprašajte vodo, vprašajte vendar vse, kar se vam bo pripetilo, samo človeka ne, - in vse vam bo oznanjalo velikega Boga in pripovedovalo o neskončnih čudežih Njegove ljubezni; edino vi svobodni ljudje, ki naj bi večno srečno živeli, ste lahko povsem pozabili svojega Stvarnika, svojega neskončnega dobrotnika! - Ni čudno, da ste brez imena; s kakšnim imenom bi vas sploh lahko imenovali? Hudiči poznajo Boga in bežijo pred Njim; satani tudi poznajo Boga, Ga sovražijo, da je Bog in gospodar njihovega bivanja; kdo pa ste vi, ki ste iz hudičev, Satanov, po Njegovi brezmejni ljubezni postali svobodni ljudje in ste Ga popolnoma pozabili in imate v svoji mušji slabosti celo sami sebe za bogove, ker lahko s kamni in krepeli udarjate drug po drugem in postavljate votle kupe kamenja, ki jih potem imenujete mesta? Vidite, takšni kakršni ste, niste nič; travna bilka je več, in hijenina tacaje svetišče v primerjavi z vso brezštevilno zalego takšnih ljudi, kot ste jih zapustili v Hanohu, in kot ste doslej bili tudi vi sami!

41 Skratka, tako hoče veliki Bog: dokler ne dobite drugega poslanstva hodite sedemdeset dni v šolo k nam hijenam, da se boste pri nas naučili najprej človečnosti in ljubezni do bližnjega, pri tem pa tudi znova spoznali Boga; in ko boste ob nas, krvoločnih, divjih zvereh, znova spoznali svojo enakost in Boga po naši topi in slepi pokorščini, - šele tedaj vam bo Gospod vseh živih bitij po nas dodelil mirno bivališče.

42 Zdaj mi pa voljno sledite po Božji volji brez strahu - razen edino v strahu Božjem! Voljnemu se ne bo zgodilo nič hudega; neposlušni in tisti, ki ni voljan, pa tudi ni vreden, da bi ga raztrgali hijenini zobje, marveč naj tukaj počaka na Lamehovo, Satanovo in satanskega kneza usodo!"

43 In glej, tako je vseh štirinajst oseb sledilo srditi hijeni v temno gorsko votlino in se tam po Moji dopustitvi od narave zveri učilo enakih pravic človeštva, ljubezni do bližnjega, pokorščine in tako tudi znova spoznati Mene in popolnoma zaupati Vame, s čimer so potem tudi uvideli veliko razliko med resničnim človeštvom in živalmi, obenem pa so se tudi naučili spoznati, kako globoko pod živalmi so bili prej, - in vse to po Moji posebni milosti, po kateri so lahko v divjih živalih videli Mojo voljo in jo v vsej njeni polnosti občutili.

44 (Notabene. Bolj kot tedaj bi bila takšna šola potrebna vam zdaj! Kajti tedaj so bili ljudje kot otroci sveta slabi zaradi teme; zdaj pa so hudobni v svetlobi, in knez teme priznava, da je postal šušmar v hudobiji v primerjavi s prefinjenostjo otrok sveta, in dogaja se mu že tako kot marsikaterim slabim staršem, ki jih njihovi otroci prekašajo v vsakovrstnih spoznanjih.)

34. Poglavje

Pristanek Meduheditov na Japonskem

1 Pustimo zdaj to majhno družbo v šoli ustvarjenih bitij in naj jedo divje jagode, travo in korenine do določenega časa; mi pa se obrnimo k lhyponu (dandanes Japon, tudi Japan) in pričakajmo tam prihajajoče Meduhedite in se še nekaj časa zadržimo pri njih.

2 Po tridesetih dnevih in nočeh so torej Meduhediti ob Mojih ugodnih vetrovih po manjših ovinkih zaradi mirnega morja srečno in zdravi prispeli na omenjeni veliki otok, med glasnim vriskanjem, hvalnicami in slavospevi Mojemu imenu, in sicer ob širokem izlivu reke, ki je mirno tekla iz notranjosti kopnega, in jih je ob razmeroma močnem, ugodnem vetru na svojem mirnem in precej širokem hrbtu na njihovih barkah odnesla daleč v notranjost dežele.

3 Ko so bili povsem v središču, je Meduhed padel na obraz, ves prevzet s čudovito lepoto dežele, in se Mi skoraj eno uro zahvaljeval v tihi globini svojega srca, oči in ušesa vseh pa so bile obrnjene k njemu.

4 In ko je končal svojo Meni všečno molitev in v njej tudi spoznal Mojo nadaljnjo zveličavno voljo za rešeno ljudstvo, je spet vstal in čakal, dokler se niso barke tesno dotikale druga druge.

5 Ko se je vse to zgodilo po Moji volji ob plitvi obali, je po Mojem notranjem ukazu stopil na vsako barko in z vso ljubeznijo opominjal množice, naj nikar ne prestopijo kopnega prej, dokler se ne bodo v svojih srcih tri ure zahvaljevali Gospodu za to neskončno milost. In šele potem ko bo Gospod podarjeno lepo deželo pred njihovimi očmi blagoslovil z vidnim znamenjem, bo najprej on kot prvi stopil na kopno. Potem naj postavijo na kopno najprej svoje otroke in končno naj se izkrcajo še sami z ženami; in tedaj naj spet z obrazi padejo pred Bogom na zemljo in molijo Njegovo svetost in slavijo Njegovo brezmejno dobroto in neskončno ljubezen.

6 In glej, ko so to opravili v največjem veselju svojega srca, so na Meduhedov klic pogledali kvišku in videli, kako je svetel oblak zagrnil vso deželo; in opazili so velike kaplje, ki so eno uro padale iz oblaka. Potem so videli, kako se je ta blagoslovljeni oblak spet razdelil, in majhno mavrico, ki je žarela pod njim; in od jutra so začutili pihljanje zelo rahlega vetra, ki jim je po Meduhedovih ustih glasno oznanjal, da sem Jaz zanje zdaj blagoslovil deželo, - nakar so v že omenjenem redu stopili na kopno in tam v največjem veselju svojega srca znova storili, kot jim je pobožni in modri Meduhed ljubeznivo svetoval. In ko se je to zgodilo, je Meduhed spet sklical vse k sebi in nastopil z jedrnatim govorom, v katerem je rekel:

7 "Možje, bratje, sestre in tudi vi otroci, ki že razumete moje besede! Vsi si dobro zapomnite, kar vam bom zdaj po veliki Božji milosti razodel! To naj bo temelj vsega našega mišljenja in ravnanja, da ne bomo svete Božje volje nikoli izpustili izpred oči svojega srca, in jo bomo s hvalo in zahvalo zmeraj izpolnjevali do pike natančno. Kajti, kar koli pride od Njega, je veliko, sveto in zato tudi nadvse pomembno; in če bi se našim posvetnim očem zdelo še tako majhno, je vendar neskončno veliko vredno, ker je od

Boga, ki je zdaj Gospod nas vseh, in mi, če bomo zelo voljno poslušali Njegovo voljo, lahko še tudi postanemo enaki Njegovim velikim otrokom, ki ste jih spoznali pod skalno steno nad Hanohom, kot nam je vsem obljubljeni.

8 Glejte, tako hoče Gospod, naš veliki Bog, ki nam hoče postati najsvetejši Oče, da se prvič ljubimo, in sicer vsak svojega bližnjega kot brata in sestro sedemkrat bolj kot samega sebe. Vsak bodi strog do sebe in blag in poln ljubezni do svojih bratov in sester. Nikoli naj nihče ne misli, da je večji in več vreden od najslabotnejšega med vašimi brati; kajti pri Bogu ne velja nič drugega kot čisto, ponižno srce. Komur bo Gospod kdaj, kakor meni, podaril Svojo milost, naj se ima za najmanjšega in naj bo pripravljen, enako kot jaz, služiti vsem in po Božji volji vsem dajati dober zgled. Edino otroci so zaradi svoje začetne slabotnosti in nujne vzgoje svojim staršem dolžni brezpogojno pokorščino; in ko bodo v sebi prišli do spoznanja Božje volje, naj stopi na mesto pokorščine, ki ste jo odtlej dolžni edinole Bogu, otroška ljubezen in največja mera spoštovanja do staršev. Vendar morate po Božji volji najmodrejšega med vami zmeraj poslušati in gledati nanj, da boste voljno izvedeli za Božje sklepe, tako za skupnost kot za vsakega posameznika; vendar pa se varujte tega, da bi takšnemu modrecu kdaj izkazali več spoštovanja, ljubezni in čaščenja kot kateremu drugemu, še ne modremu, vendar pa zelo voljnemu, ljubemu bratu.

9 In vaše spoštovanje modreca iz Božje milosti naj ne bo v ničemer drugim kot samo v ljubezni do Boga, v ljubezni do bližnjega in v najvoljniji poslušnosti Božjim zapovedim po ponižnem srcu modrega brata.

10 Nikoli naj ne pride neresnica na vaše ustnice; kajti laž je temelj vsega zla. Daleč od vas naj bo vsaka škodoželjnost nad grešnikovo pokoro, marveč naj vaša ljubezen pomaga padlemu bratu spet na noge.

11 Dežela pripada vsem enako, brez razlike; kar bo zemlja bogato obrodila, naj vzame potrebni, da se nasiti, in močni naj rad zbira za slabotne.

12 Živali si udomačite, da vam ne bodo odtegnile svojega toplega mleka.

(13. julija 1840)

13 Vsak naj bo podložen svojemu bratu in pripravljen, da mu služi; toda nikoli ne ukazujte drug drugemu, marveč se zmeraj srečujte z ljubeznijo, da boste v ljubezni lahko nekoč vsi postali otroci enega Očeta.

14 Ker Gospod zmeraj daje več, kot bi bilo človeku potrebno za ohranitev njegovega življenja, zaradi tega ne bodite nezmerni v vsakršnem uživanju, marveč po Božji volji zaradi svojega zdravja zmerni v vsem, kar delate ali uživate; kajti tako govori Gospod: `Blagoslovljena naj bo prava mera in pravi cilj; nezmernost pa naj bo prekleta in prekleto brezciljne poti, in po njih naj hodita samo kurbarija in nečistost in tam najdeta noč pogubljenja in večne smrti!` Zato zbirajte presežke blagoslova, in povsod postavite

skladišča, vendar ne tako kot Hanoh, iz kamenja, marveč lesena. V zemljo zabijte štiri lepo obtesana debla, tako da v lepem štirikotniku štrlijo dve višini moža nad zemljo. Nanje položite prav tako štiri prečna debla kot že veste. Potem postavite nad to tudi enokapno streho, in jo pokrijte s trstjem in travo. Med štirimi lesenimi stebri, ki štrlijo iz zemlje, naredite prav tako iz trstja spletene stene, pustite pa na vsaki steni odprtino, štirikrat tako veliko kot moška glava, in z jutrove strani tudi vrata, vendar brez rešetke, da lahko po potrebi vsak svobodno vstopi. Znotraj pa zabijte do polovice takšne shrambe več majhnih kolov v zemljo, da štrlijo ven približno za polovico višine moža visoko. Nanje pritrdite tanjše količke; na to pa prav tako položite pletenice iz trstja, in potem položite nanje viške blagoslova za svoje brate in tudi zase. V drugo polovico pa zberite in položite posušeno, dolgo travo, do kolen visoko nad zemljo, kot ležišče, da boste na njem ponoči spali in odpočili svoje utrujene ude in si okrepčali notranjost. 15 Svoje orodje in ostale priprave pa položite pod pletenice z zalogami. Vendar naj si nihče nikoli ne prilasti takšne hiše, marveč tu naj dela eden za vse in vsi za enega in s tem vsi za vse, da ne bo nihče med vami in vsemi vašimi potomci nikoli trpel pomanjkanja.

16 V bližini gora, iz katerih se ne kadi ali celo gori, kot jih vidite od tod v daljavi, naredite za velikost moža globoke jame; tam boste našli kruhovo zemljo, ki jo že poznate, katero pa uživajte zelo zmerno, in to ne vsak dan, marveč samo tu in tam po Božji volji za svoje zdravje, če boste imeli drisko.

17 Dalje boste na gorah, na katere se smete zdaj tudi povzpeti, če ne gorijo, našli lepe, zelo trde, gladke kamne; te zbirajte in prinašajte pred svoja bivališča. Najprej boste na njih drobili zrnje neke trave, in iz moke s pomočjo vode zamesili testo v posodi, ki jo boste veliko našli na obali reke, poleg tega pa si pripravite peč, ki jo že poznate, in si na njej pecite zdrav kruh. Kot drugo pa vzemite tudi takšne kamnite plošče, ki so nekoliko mehkejše, ki jih je tudi obilo ob vznožju negorečih gora, in si na njih tudi zaznamujte vse to tako, kot že znate, da bodo tudi naši poznejši potomci zvedeli za vam razodeto Božjo voljo.

18 Zato poslušajte! Tako govori Gospod: `Dokler boste vi in vaši potomci spoštovali ta zapovedan red, tako dolgo se tudi nobeno tuje ljudstvo ne bo moglo približati tej deželi in vas motiti v vašem miru, in Jaz sam vas bom naučil spoznavati in pripravljati tisočero lepih in koristnih stvari; Če pa boste kdaj nehali spoštovati Moj red in Me celo pozabili in se ne boste hoteli vrniti k Mojemu redu, tedaj bom obudil drugo ljudstvo in ga pripeljal semkaj, da vas bodo podjarmili in zaslužnili. Tedaj bo nastopil cesar, ki bo porušil vaše svetišče in vas bo premagal in dal veliko pobiti, in vas bo kot osle vpregel v plug in vas strahoval kot kamele. Ta vam bo zaplenil vse, da boste stradali, in prepovedal vam bo, da si pogasite žejo s sokom sadežev, ampak vas bo gonil k vodi kot domače živali. In zanj boste morali, kot za Hanoha, graditi mesta in dobro hraniti njega in njegove služab-

nike, da bo postal krepak, ko vas bo pretepal in pobijal.

19 Potem za svoje delo ne boste več dobili sadežev in kruha, marveč mrtva znamenja (denar, op. prev.) po opravljenem delu, za ta znamenja pa vam bodo dali kakšen grižljaj; da, če se še tudi potem ne boste vrnili nazaj k Mojemu redu, boste morali kot davek na delo cesarju brez odškodnine vrniti celo petino trdo pridobljenih znamenj, kar bo pomenilo, da boste morali celo prositi, da bi vsaj smeli delati, in za takšno dovoljenje boste morali potem plačevati omenjeni davek.

20 In povem vam, da v vsej deželi ne bo niti koščka zemlje, ki si je cesar ne bi prilastil. In potem bo razdelil zemljo kot fevd svojim varovancem in dvorjanom; vas pa bo naredil za sramotno lastnino svojih varovancev in dvorjanov, in ti bodo gospodarji nad vašo smrtjo in vašim življenjem in vam bodo dajali jesti kuhano travo in slabe korenine, kajti najboljše sadeže si bodo prilastili sami. In kdor se bo potem spozabil nad takšnim sadežem, bo pri priči kaznovan s smrtjo.

21 Potem bo cesar vzel vaše najlepše žene in hčerke za potešitev svoje pohote in pohote svojih ljubljencev ter dvorjanov, vi pa boste morali svoje dečke metati v reko, in namesto njih hraniti njegove otroke, da vas bodo potem trpinčili. Jaz pa bom potem do konca časov zamašil Svoja ušesa, da ne bom slišal vašega joka in stoka, in potem se vam bo godilo tisočkrat huje kot se vam je pred tem v Hanohu.

22 Tudi vse to si dobro zapomnite, in zapišite v zapovedane mehke kamne!

23 Tako glejte, moji ljubi bratje, kaj je Božja volja; zato storite, kot vam je svetovano, in tako boste zlahka in še tisočkrat laže ostali samostojno ljudstvo brez kakršne koli izgube svojih pravic. Zato postanite polni ljubezni in milosti, in tuje vam bodi hudobno koristoljubje, potem boste ostali, kakor ste, Božje ljudstvo. - In končno hoče Božja volja, da te barke eno za drugo povežete med seboj s pomočjo drogov nad njimi in tako zgradite most čez reko, da bomo lahko stopili na kopno tudi na drugi strani reke in ga uporabljali, kakor bomo hoteli.

24 Zdaj padite na svoja obličja in se zahvalite Gospodu za to veliko milost poučenja in razodetja Njegove volje v naš največji blagor, in recite z menoj:

25 `O Ti veliki, predobri, presveti, vsemogočni Bog, zahvaljujemo se Ti v prahu svoje ničevosti! Naj iz globine naše hudobije prodre slabotni glas naše zahvale do Tvojih svetih ušes, in milostno poglej na naše ponižno in plaho srce! O Gospod, mi ne vidimo, kako velika je praznina naše čudi; zato nas milostno navdaj s toploto Svoje ljubezni, in nikoli ne odtegni Svoje milosti od nas ubogih otrok greha! Če bi se kdaj spozabili in ravnali proti Tvoji najsvetejši volji, nikaar ne dopusti, da bi nas kaznovali ljudje, marveč nas kaznuj Ti po Svoji pravičnosti in veliki milini, in preoblikuj nas v naših srcih po Svojem velikem usmiljenju, da bomo nekoč vredni biti vsaj najmanj podobni Tvojim otrokom! In tako ostani Ti naš veliki, sveti Bog in vseh nas Gospod, nekoč pa postani tudi naš ljubi, najsvetejši, najsvetejši Oče! - O Gospod, usliši naše ponižne prošnje in

milostno sprejmi našo slabotno prošnjo! Amen.'

26 Zdaj pa pojdite in izpolnite vse po času in nasvetu, in prepričajte se o vsem, da boste lahko spoznali, kako resničen in zvest je Gospod! In ko boste vse opravili, in nikoli pozabili Gospoda nadvse prositi za Njegov blagoslov pred in po vsakem delu, pred in po vsaki jedi, pred in po spanju, pred sončnim vzhodom in po njem, pred sončnim zahodom in po njem - prav posebno pa pred spolno združitvijo in po njej -, tedaj boste spočenjali otroke življenja in svetlobe, v nasprotnem primeru pa le otroke smrti in teme.

27 Jaz pa bom vse svoje življenje ostal tukaj v bližini reke, kjer smo pristali; in tam nad reko v tisti prostrani votlini na lepi gori bo moje in mojih otrok prebivališče, da me boste lahko zmeraj našli, kadar koli si bo kdo kaj zaželel. To votlino in goro mi daje Gospod v posest iz ljubezni do vas, da me boste lahko zmeraj našli.

28 Vaša pa je vsa velika, lepa dežela. Jaz bom po Božji volji postal že zelo star in bom še pozna priča vseh vaših dobrih ali slabih dejanj. In od vseh, kolikor vas je tukaj živih, bom jaz zadnji in vam bom sledil pred Gospodovo obličje.

29 Vi, mojih deset spremljevalcev, ki ste že tudi postali modri, vzemite ljudstvo in ga modro vodite in razdelite po deželi in učite jih, kar jim je potrebno; k meni pa prihajajte zmeraj ob polni luni zaradi posvetovanja in pouka. Amen."

30 In glej, ko je Meduhed končal svoj govor, se je vse ljudstvo priklonilo pred njim, še enkrat brez Meduhedovega ukaza padlo na zemljo in se Mi zahvalilo za tako zdravilen nauk, nato so spet vstali in se spoštljivo nahranili, potem so legli na zemljo, počivali in molili tri dni. Nato so vstali, vzeli orodje in najprej postavili most, nato pa so z Meduhedovim blagoslovom odšli po navodilih, ki jim jih je dal, na vse strani po deželi in Me povsod hvalili in slavili. In, kot se zlahka uvidi, so mnogi izmed njih postali modri na Meduhedov način in so tako živeli kot srečno ljudstvo okrog devetnajst stoletij, skoraj do Abrahamovih časov, in Noetov vesoljni potop jih ni dosegel.

31 Pozneje pa so Name začeli zmeraj bolj pozabljati, ker sem jih naredil za najbolj izobraženo in najbogatejše ljudstvo na zemlji, in vdali so se različnim rezbarijam in so s tem povsem zapadli v črno magijo in kurbanje vseh vrst.

32 In potem, ko sem jim šest stoletij gledal skoz prste, in nisem videl nikogar in spet nikogar, ki bi se vsaj malo potrudil, da bi se skesal, poboljšal in spreobrnil, sem obudil, kot sem jim že po Meduhedu zagrozil, v pokrajini današnje Mongolije ljudstvo kot vseveljavni Božji bič, in sem jih po nevidnem angelu popeljal proti lhyponu; od današnje Kitajske sem jim naredil otočni most, o katerem še danes več otokov v nekoliko ukrivljeni vrsti priča, da so tako kot Izraelci prek Rdečega morja in tudi skoraj hkrati po suhem dospeli tja. Jaz pa sem tedaj s pomočjo zemljinega ognja okrog lhypona ustvaril in dvignil iz morja množico večjih in manjših otokov, kot pribežališča za nekaj zelo redkih modrih, ki so tam prebivali v votlinah in Mi v tišini služili, dokler jih nisem odpoklical s sveta.

33 V takšnih votlinah se kot priče Moje ljubezni najdejo še tudi takšne popisane tablice,

ki jih zdaj seveda nihče ne bi mogel brati, in sicer še veliko manj kot egipčanske hierogliffe, ki jih ne more brati nihče razen povsem prerojenih, samo tu in tam ugane kaj malega kakšna močna, meseno bolna zaspana duša s svojim le na kratke trenutke prebujenim otroškim duhom.

34 In tako je v votlini (ki se je prej ali takrat imenovala Meduhedova votlina) še zdaj vam že znana visoka pesem, kot tudi nekaj znanega orodja; vendar je ta votlina zdaj nedostopna, ker je na visoki gori, kar sem povzročil pozneje z ognjem in še do zdaj trajajočimi potresi.

35 In tako je ta dežela še dandanes v cesarski, pol mongolski in pol praihyponski ureditvi. Kdor ne verjame, naj potuje tja in se prepriča; toda to mu ne bo dosti koristilo, če še ni dosegel popolnega prerojenja. In če ga je kdo, bo z jasno razsvetljenimi očmi gledal ne le vso površino zemlje, marveč tudi njene globine vse do temelja.

36 (Kajti vse, kar vam tukaj dajem, je resnično in povsem za Moje otroke; kajti tega ne dajem svetu, marveč Svojim slabotnim otrokom. Zato ti ne smejo Moje ljubezni in modrosti in Mojih besed in Moje milosti meriti z merili sveta. Jaz namreč nočem, da bi blestel pred svetom, marveč hočem le, da Me vi ljubite. Kajti Jaz imam dovolj sonc, da bi lahko pred svetom bleščal. Če pa boste vi Moj spis grajali s svojo posvetno učenostjo, kaj menite, kaj bom nekoč storil Jaz z vašimi posvetnimi neumnostmi? - Zato se učite od Mene; šele, ko vas bom poučil, boste videli in spoznali, čigava pravila so višja, - Moja ali posvetna. Kajti svetu velja beseda za smisel, Meni pa velja smisel v besedi, - zato tisti, ki ne zbira z Menoj, zelo močno raztresa!)

37 Preden vas bom vodil naprej po tem Mojem gospodarstvu, vam bom na kratko povedal nekaj o Svojem Angelu (nanaša se na pesnitev Angel), - posebno pa tistim, ki ob skoraj vsaki vrstici iščejo tako imenovane slovnične napake zaradi sveta. Če njihovo srce pri tem ni zvijačno, naj tam, kjer je Moj slabotni skrivni zapisovalec Moje nove besede zaradi svoje stare navajene nepazljivosti zapisal kakšno črkico 'n' preveč ali premalo, to po svojem uvidu dopolnijo, tako tudi pravopisne napake in pikice na `i`; toda tistega, ki bi si drznil predstaviti tudi eno samo besedo, ali spesniti boljšo rimo ali po nepotrebnem iskati kakšno manjkajočo opombo, bom pogledal z jeznim očesom. Ne iščite besede v smislu, marveč smisel v besedi, če hočete spoznati resnico; kajti resnica je v duhu, ne pa duh v resnici, kar bi bilo nemogoče, ker je duh svoboden in gospoduje nad vsakim pravilom, tako da črpa resnico iz sebe. Ker pravite to celo že o svojih genijih, zakaj potem gledate Mojega duha s tako kritičnimi očmi, kot da bi vam kak šolar dal v popravilo slabo nalogo?! - Zato, če kdo misli, da s Svojo obleko nisem primeren za svet, naj Me obdrži doma; toda za vsakogar bo bolj zaslužno, če bo Mojemu spisu dodal kakšno pravilo, ki ga bo izluščil iz njega, kot pa posvetno kritiko, - kajti veliko bolj osrečuje dajati kot jemati! To dobro razumite! Amen.

[Jakob Lorber](#)
[Božje gospodarjenje](#)